

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupeného Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Mezírka 1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2008, čj. OAM-264/VL-07-11-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 10. 2008, čj. 62 Az 9/2008 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2008, čj. OAM-264/VL-07-11-2008, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 20. 10. 2008, čj. 62 Az 9/2008 - 23, zamítl. Krajský soud přitakal závěru žalovaného, že žalobce podal žádost o azyl s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Zároveň podle krajského soudu nebylo prokázáno, že žalobce opustil Ukrajinu z důvodu pronásledování z azylově relevantních důvodů.

Žalobce („stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před žalovaným, pro niž měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu. Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku splnění podmínek zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť vycházel ze závěrů, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze z důvodu vyhnout se správnímu vyhoštění,

příčemž tento závěr je nesprávný a nemá oporu ve správním spisu. Žalovaný se podle stěžovatele vůbec nezabýval důvody, které jej vedly k opuštění země původu, ani tím, zda mu hrozí v zemi původu reálné nebezpečí ze strany soukromých osob. Podle stěžovatele krajský soud neposoudil správně ani otázku pronásledování ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu. Stěžovatel má obavu z pronásledování ze strany soukromých osob, ale státní orgány nejsou schopny zajistit mu ochranu. Krajský soud pochybil i tím, že se nezabýval možností udělení doplňkové ochrany, přestože byly splněny podmínky pro její udělení. Uvedl-li stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavy o svou bezpečnost a život v zemi původu, mělo být žalovaným rozhodnuto o poskytnutí doplňkové ochrany i v případě odmítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že kasační stížnost je přijatelná (§ 104a s. ř. s.). V tomto směru konstatuje, že se otázkou vztahu § 16 odst. 2 zákona o azylu a § 12 a § 14a zákona o azylu, která je předmětem posuzování i v této věci, v dále citované judikatuře zabýval. Tuto judikaturu však dosud nelze považovat za konstantní, proto považoval za vhodné odpovídající právní názor zopakovat v meritorním rozhodnutí.

Poté Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítl, že krajský soud dostatečně nezkoumal rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Ze soudního spisu ovšem vyplývá, že tato námitka nemá předobraz v žalobních námítkách, proto nelze krajskému soudu vytýkat, že se danou otázkou nezabýval (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále dodává, že se otázkou vztahu § 16 odst. 2 zákona o azylu na jedné straně a § 12 a § 14a zákona o azylu na straně druhé podrobně zabýval v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48, (www.nssoud.cz), na jehož podrobné a precizní odůvodnění v této souvislosti pro stručnost odkazuje. V citovaném rozsudku mj. vyslovil, že eurokonformní výklad § 16 odst. 2 zákona o azylu musí být následující: „*jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal [POUZE] s cílem vyhnout se brozícím vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak*“. Jen takový výklad je v souladu s články 13 a 18 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, (dále jen „kvalifikační směrnice“), ve spojení s článkem 23 odst. 4 písm. i) a j) Směrnice Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, (dále jen „procedurální směrnice“). Použití § 16 odst. 2 zákona o azylu vyžaduje třístupňový test: (1) zda hrozí žadateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, (2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a (3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat, přičemž při posuzování třetího bodu testu přitom leží

důkazní břemeno výhradně na žadateli. Ačkoliv krajský soud výše nastíněný test neaplikoval na případ stěžovatele výslovně, jeho závěry i ve světle citovaného právního názoru obstojí. V případě stěžovatele byly všechny tři podmínky pro použití § 16 odst. 2 zákona o azylu nepochybně splněny.

Nesouhlasí-li stěžovatel se závěrem krajského soudu, podle něž jeho případ nelze podřadit pod odůvodněný strach z pronásledování ze strany soukromých osob před kterými mu státní orgány v zemi původu nejsou schopny poskytnout efektivní ochranu, Nejvyšší správní soud připomíná, že se obdobnými otázkami ve své judikatuře opakovaně a podrobně zabýval (např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 27. 6. 2005, čj. 4 Azs 395/2004 - 68, ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 7/2004 - 37, www.nssoud.cz). Závěry krajského soudu ve světle této judikatury bezpochyby obstojí a Nejvyšší správní soud neshledal stížní námitku důvodnou.

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, jemuž by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu